

Тридесетъ и четвъртий сонетъ.

Царьтъ на хищнитѣ животни.

Нищожно червейче въ кала пълзѣше, — доде жабче
И глътнѣ го . . . Зѣмя яви се, — жабчето изеде . . .
Слѣдъ туй, зададе се соколъ, зѣмята мощно сграбчи,
Раскъса я . . . Показа се, тогазъ, надъ хълмоветѣ,

Орелъ, сокола погнѣ и застигнѣ го, заби си
Поктитѣ въвъ мѣсата му и умъртви го . . . Ето
Че доде, най-подирѣ, човѣкъ; на рамото му виси
Оржжѣ огнестрѣлно . . . Взоръ той метнѣ къмъ небето,

Орела зѣрнѣ, пушката си улови, и грѣмнѣ;
И птицата се повали слѣдъ малко на земята . . .
Ловецѣтъ жертвата си взе — и си къмъ дома трѣгнѣ,

Спокоентъ, веселъ, катъ че бѣ извършилъ длѣжностъ свята . . .
И на жена си, вечерѣта, орела катъ показа: —
„ — Туй царя е на хищнитѣ животни!“ — той ѝ каза.